

Krzyż ze skrzyżowania głównych alei cmentarza przy ul. Wrocławskiej w Głubczycach

W 1775r. zarządzeniem Królewskiej Izby Wojennej i Majątkowej nakazano grzebanie wszystkich zmarłych, bez wyjątków, na placach za miastem. W Głubczycach jednak długo jeszcze dokonywano pochówków w miejskich kościołach. W 1785r. ponownie surowo zabroniono składania doczesnych szczątków ludzkich w kryptach kościołów. Zakaz ten nadal był często łamany i jeszcze w 1810r. miał miejsce taki przypadek w kościele przyklasztornym w Głubczycach. Miasto nie uzyskało zgody na kolejne powiększenie cmentarza przy ul. Sobieskiego, lecz nakaz wykonania nowego, oddalonego od miasta. Skutkiem tego nakazu był zakup 12 mórg terenu (3,6 h) przy dzisiejszej ul. Wrocławskiej w 1873r. i wykonanie na tym terenie studni. Dalsze prace przy organizacji cmentarza przebiegły równie szybko. Już w 1874r. cmentarz ogrodzono wysokim ceglany murem. Cały teren podzielono alejkami na 12 części. W roku 1874 w środku cmentarza, na skrzyżowaniu głównych alei, umieszczono krzyż z niszą na figurę NMP, który wykonał C.R. Eschert z Włodzienina. W tym samym roku wybudowano dom grabarza (w południowo-zachodnim narożniku) z mieszkaniem, kostnicą i izbą sekcijną oraz neogotycką bramę wjazdową z dwoma bocznymi halami. Pierwszy pochówek miał miejsce 3. 08. 1874r. - żona komisarza prawnego Natalia Schlosser. Teren przy głównej (środkowej) alei przeznaczony był na pochówki dla ludzi zasłużonych. a tereny przy ogrodzeniu na rodzinne grobowce. W 1888r. gmina żydowska, z powodu niewystarczającej ilości miejsca na żydowskim cmentarzu przy ul. Sobieskiego (obecnie skwer od północy przy bramie stadionu i przyległa doń część tego stadionu), kupiła plac z północnej strony cmentarza chrześcijańskiego i założyła nowy w 1892r. W roku 1898 cmentarz chrześcijański stał się za mały przez co został powiększony o 2h na wschód, co dawało jemu łączną powierzchnię 5,6h. Od 1902r. cmentarz administrowany był przez administratora, który posiadał ogrodnicze wykształcenie – K. Bartlewsky. W 1911r., z braku miejsca, powrócono do pochówku na pierwszych kwaterach (od zachodu-ul. Wrocławska). Pierwszą kaplicę grobową na cmentarzu wznosił baron von Bock z Wrocławia dla swojej zmarłej żony, której szczątki ekshumował ze starego cmentarza przy

ul. Sobieskiego (św. Anny). Pozostałe kaplice powstały później. Największą z pośród kaplic jest kaplica, która prawdopodobnie posiada dwupoziomą część podziemną, przeznaczoną na grobowce. Zapewne powstała ona po powiększeniu cmentarza, to jest po 1898r.

W latach 1874-1904 zmarło 9 350osób, z których prawdopodobnie duża większość pochowana była na tym cmentarzu.

Wspomniany powyżej neogotycki krzyż, znajdujący się na skrzyżowaniu głównych alei cmentarza wykonany jest z piaskowca. Posiada wysoki cokół, na którym osadzony jest krucyfiks o trójlistnych zakończeniach ramion. U góry cokołu znajduje się nisza, w której umieszczono metalową figurę NMP. Postać ukrzyżowanego Chrystusa także jest metalowa. Z tyłu krzyża, u dołu cokołu, znajduje się podpis jego autora - *C.R. Eschert z Włodzienina*.

Materiał z którego wykonano główny krzyż cmentarny to delikatny piaskowiec, który jest mało odporny na obecne zanieczyszczenie środowiskiem. Innym zagrożeniem dla zabytku jest sam **człowiek**, który ustawia palące się znicze na samym krzyżu, takie postępowanie doprowadziło do jego zapalenia się w latach 80-tych XXw. Ponadto uszkodzona była figura NMP i postać Chrystusa, którą wymieniono na plastikową. W lipcu 2006r. zniszczony cmentarny krzyż poddano konserwacji. Oczyszczono i zabezpieczono specjalnymi warstwami kamień, z którego wykonano krzyż oraz odrestaurowano metalową figurę NMP (przestrzeloną w 1945r.) i zrekonstruowano odnalezioną na strychu budynku cmentarnego pierwotną figurę Chrystusa.